

Arrest

nr. 206 384 van 2 juli 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 13 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 2 oktober 2017 België is binnengekomen, diende op 12 oktober 2017 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 20 juni 2013 in Malta en op 12 mei 2017 in Zwitserland (Eurodac).

1.2. Op 12 maart 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 12 maart 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 12/10/2017
Overdracht CGVS: 05/01/2018*

U werd op 29 januari 2018 van 9u18 tot 12u25 gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk die het Somali machtig is.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Somalische nationaliteit en behoort u tot de minderheidsclan, Tumaal, subclan Reer Wardheere. U bent geboren en getogen in het dorp Beled Amiin gelegen in het district Jamaame in de provincie Lower Juba. Als Tumaal voelde u zich gediscrimineerd door de plaatselijke bevolking. U werd regelmatig uitgescholden en mishandeld. In 1999 wierp een mededorpeling een steen naar u, die u aan uw oog verwondde. Sindsdien heeft u last van uw oog. In juni 2011 huwde u met een meisje van uw eigen Tumaal clan. Wanneer al Shabaab in oktober 2011 uw vader, die lid was van de paramilitaire Sufi-groepering, "Ahl al Sunna wa'l Jama'a", vroeg om ze zakat (aalmoezen) te betalen, weigerde uw vader in te gaan op deze eis. Na een ruzie met de aanwezige leden van al Shabaab werden u en uw vader samen meegenomen en voorgeleid voor een rechter van al Shabaab. Opnieuw gaf uw vader er te kennen dat hij geen zakat aan al Shabaab wilde betalen. U uitte daarbij uw steun aan uw vader. De rechter veroordeelde daarop uw vader ter dood en u tot drie maanden cel en tachtig zweepslagen. Na één maand en vijftien dagen kon u uit uw cel ontsnappen en keerde terug naar huis. U vernam er van uw moeder dat uw vader daags na jullie aanhouding publiekelijk was terechtgesteld. In december 2011 verliet u uw dorp en reisde naar Ethiopië. Na vijf dagen van verblijf in Addis Abeba reisde u door naar Libië. Bij een poging om Libië per boot te verlaten werd u opgepakt en opgesloten. Na iets meer dan een jaar van opsluiting kon u ontsnappen en nam u een boot naar Malta. Op 21 mei 2013 diende u er een asielaanvraag in. U werd op 20 juli 2013 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend geldig tot 12 maart 2018. De eerste maanden in Malta verbleef u in opvangcentra. Daarna huurde u woningen op de privémarkt. U kreeg maandelijks driehonderd euro aan steun van de Maltese overheid. Intussen hoopte u naar de Verenigde Staten te kunnen migreren. U vond werk in een hotel, maar diende na een maand te stoppen met werken omdat u te veel last had van uw oog. Ook vond u het niet leuk om door collega's "zwarte" te worden genoemd. Vervolgens werkte u gedurende twee weken in een fabriek. Opnieuw diende u omwille van problemen aan uw oog met uw werk te stoppen. In 2016 regelde u een afspraak in het ziekenhuis om uw oog te laten onderzoeken. U kreeg er te horen dat u diende te wachten op een operatie en kreeg druppels en een bril voorgeschreven. Intussen vreesde u in Malta geen gezinshereniging te kunnen regelen omdat uw verblijfsstatuut niet langdurig was. U vernam er dat de voorwaarden voor een gezinshereniging verblijfsdocumenten van vijf jaar geldigheid moesten zijn. Omdat u uiteindelijk niet naar de Verenigde Staten kon vertrekken, u zich in Malta gediscrimineerd voelde, u omwille van de problemen aan uw oog niet in staat was te werken en u niet meteen aan uw oog kon worden geopereerd, besloot u na een verblijf van iets meer dan vier jaar Malta te verlaten en uw geluk elders te beproeven. Om niet teruggestuurd te worden naar Malta liet u er uw verblijfsdocumenten achter. Op 11 mei 2017 reisde u naar Zwitserland en diende er een asielaanvraag in. Toen u er hoorde dat u terug naar Malta ging gestuurd worden, verliet u op 1 oktober 2017 Zwitserland en reisde door naar België waar u op 2 oktober 2017 aankwam. Op 12 oktober 2017 heeft u een asielaanvraag ingediend. In België onderging u een operatie aan uw oog. Ter staving van uw asielaanvraag legt u medische attesten neer van deze medische ingreep d.d. 26 januari 2018, waarin staat vermeld dat u geopereerd bent aan cataract.

B. Motivering

In overeenstemming met artikel 48/5, § 4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is er geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Volgens het tweede lid van datzelfde artikel kan een land worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of wanneer de asielzoeker anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.

Uit beschikbare informatie van de Maltese overheid (DUBLIN OFFICE MT 05/02/2018) blijkt dat u een geldige subsidiaire beschermingsstatus heeft in Malta, geldig tot 12 maart 2018 (zie administratief dossier). U verklaarde verder dat u in Malta zelf dient in te staan voor de verlenging van uw

(verblijfs)documenten (gehoor CGVS, p.24). Uit niets blijkt dat het voor u onmogelijk zou zijn om uw verblijfsstatuut te verlengen. Uit de COI (zie administratief dossier) blijkt bovendien dat het niet is omdat u uw verblijfskaart niet (meer) heeft, of deze niet op tijd hernieuwt, dat uw statuut van subsidiair beschermde in Malta hierdoor vervalt. U kan dus makkelijk de administratieve stappen zetten om terug te keren naar Malta en aldaar het nodige te doen om uw papieren opnieuw te bekommen.

Er wordt dan ook vermoed dat u geen belang kan doen gelden om de redenen die u ertoe hebben aangezet om Somalië te verlaten opnieuw te laten onderzoeken door het Commissariaat-generaal, tenzij zou blijken dat de bescherming die door Malta wordt verleend heeft opgehouden te bestaan; dat deze bescherming ontoereikend zou zijn; of dat u ten aanzien van Malta een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming zou lopen.

In casu heeft u geen elementen aangehaald waaruit blijkt dat u Malta verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. U beroept zich op uw levensomstandigheden in Malta. In de door u afgelegde verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde u dat Malta (maar) twee steden heeft, u er geen werk had en er niet de gepaste gezondheidszorg kreeg (zie verklaringen DVZ, vraag 22 en vraag 33).

Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal voegt u toe dat u in Malta gediscrimineerd werd. Zo zou u enkele keren "zwarte" zijn genoemd, op café plaats hebben moeten maken voor "blanke" klanten en diende u op restaurant, zonder enige uitleg, van tafel te veranderen (gehoor CGVS, p.32,33,34). Ook haalde u aan uw hoop in de Verenigde Staten te worden hervestigd te hebben verloren (gehoor CGVS, p.26) en stelde u te vrezen in Malta nooit gezinshereniging te kunnen krijgen (gehoor CGVS, p.35,36).

Er dient echter opgemerkt te worden dat u –in tegenstelling tot uw aanvankelijke bewering geen werk te hebben gehad in Malta- uitdrukkelijk verklaart in Malta twee keer werk te hebben gezocht en te hebben gevonden (gehoor CGVS, p.29). U stelde dat de plaatselijke werkgevers van u, net zoals in Libië, verwachtten dat u alle soorten werk zou aanvaarden (gehoor CGVS, p.26). Vooreerst vond u werk als afwasser in een hotel en later als arbeider in een fabriek. U werd echter na korte periodes –eerst na een maand, daarna na twee weken- (door uw werkgever) verplicht met uw werk te stoppen omdat u te veel last had van uw oog waardoor u niet goed kon functioneren (gehoor CGVS, p.26,27,29,30). Uit uw verklaringen blijkt allerm minst dat de toegang tot de Maltese arbeidsmarkt voor u geheel gesloten is. Voorts dient te worden vastgesteld dat u maandelijks kon rekenen op financiële steun van de Maltese overheid (gehoor CGVS, p.26,32).

Wat betreft uw stelling dat uw leven in Malta moeilijk was omwille van uw oogprobleem en het feit dat u er niet de gepaste/verwachte medische hulp kreeg dient te worden opgemerkt dat u alsnog toegang had tot de gezondheidszorg. Zo kon u naar het ziekenhuis gaan waar u medicatie en een bril kreeg. Ook werd er u gemeld dat u zou worden geopereerd aan uw oog (gehoor CGVS, p.27,30,31). Dat u op de dag van uw afspraak te horen kreeg dat uw ingreep werd uitgesteld en er een andere datum zou worden geregeld waarop u moest wachten (gehoor CGVS, p.31), getuigt dan ook geenszins van een onwil u medische zorg te willen vertrekken. Gevraagd of u een andere afspraak had proberen te regelen voor uw medische problemen stelde u dat dit onmogelijk was tenzij u zich privé liet behandelen wat u geld zou kosten. Het door u opgeworpen motief is dan ook van louter persoonlijke en socio-economische aard. Uw bewering een gebrekkige toegang te hebben gehad tot gezondheidszorg in Malta kan dan ook weinig overtuigen.

Met betrekking tot uw bewering dat u in Malta het slachtoffer was van racistische opmerkingen werd er gepeild naar de drie door u opgeworpen incidenten. Zo stelde u door enkele collega's niet met uw naam maar met de term "zwarte" te zijn aangesproken, hoorde u van een cafébaas dat u en uw vrienden als "zwarten" plaats dienden te maken voor "blanke" bezoekers en werd er aan u en uw vrienden op restaurant gevraagd van tafel te veranderen (gehoor CGVS, p.34). U stelde uitdrukkelijk dat deze incidenten niet vanwege de Maltese overheid kwamen en zeker niet tot een ruzie leidden, maar liet u merken dat deze gebeurtenissen door u als uitermate onaangenaam werden ervaren (gehoor CGVS, p.32,33,34). Er dient echter te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen in dit verband niet kan worden besloten dat dit als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming beschouwd kan worden. Om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, dienen de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten dermate systematisch en ingrijpend te zijn dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land waar u subsidiaire bescherming kreeg, in casu Malta, ondraaglijk wordt. Uit al het voorgaande blijkt dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt in Malta

dermate gevisieerd en systematisch gediscrimineerd te worden dat u hiervoor nood zou hebben aan internationale bescherming.

Als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet verschilt uw situatie grondig met de situatie van een asielzoeker. Als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen, geniet u binnen de EU van een bijzondere bescherming tegen refoulement. Alsook zijn, overeenkomstig het Europees gemeenschapsrecht, aan uw subsidiaire beschermingsstatus een verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen verboden inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale zekerheid, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen. Het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische omstandigheden tussen de verschillende EU-lidstaten doet hieraan geen afbreuk. Net zoals niet iedere EU-lander op gelijke wijze toegang heeft tot huisvesting, werk en andere sociale voorzieningen, geldt dit eveneens voor vreemdelingen die de subsidiaire beschermingsstatus hebben verkregen binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen die de subsidiaire bescherming genieten rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, houdt in uw hoofdte geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van dezelfde wet. U heeft de subsidiaire beschermingsstatus verkregen in Malta, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-aquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan uw subsidiaire beschermingsstatus en waarvan u gebruik kunt maken.

In het licht van het gegeven dat Malta zoals alle andere EU-lidstaten gebonden is door de EU wetgeving en de verplichtingen die daaruit voortvloeien, kan er bijgevolg vanuit worden gegaan dat uw fundamentele rechten verzekerd zijn in Malta, dat de bescherming die u Malta u biedt in wezen doeltreffend is, dat Malta het beginsel van non-refoulement naleeft, evenals dat uw levensstandaard er niet als onmenselijk of mensonterend kan worden beschouwd zoals bedoeld in artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Wat betreft uw stelling in Malta geen aanspraak te hebben kunnen maken op gezinshereniging omdat u niet aan alle voorwaarden voldeed (gehoor CGVS, p.35,36), dient erop te worden gewezen dat het doel van de asielprocedure niet is het recht op eerbiediging van het gezinsleven te zien bevestigen, maar wel om na te gaan of de persoon bescherming nodig heeft tegen vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt. Het principe van 'eenheid van familie' staat niet ingeschreven in het Vluchtelingenverdrag, noch in de criteria voor het bekomen van de vluchtelingstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

Het Commissariaat-generaal onderscheidt voor het overige geen concrete elementen waaruit kan blijken dat u verhinderd zou zijn om zich terug naar Malta te begeven en er zich toegang te verschaffen, rekening houdend met uw Maltese verblijfstitel.

De door u neergelegde medische attesten van de operatie aan uw oog kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Deze documenten hebben immers enkel betrekking tot een medische ingreep die u in België onderging. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat u voor een beoordeling van medische elementen u een machtiging tot verblijf dient te richten aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u noch direct, noch indirect mag worden teruggeleid naar Somalië, het door u genoemd land van herkomst, vermits u in Malta over de subsidiaire beschermingsstatus beschikt."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert twee middelen aan.

- In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

“Schending van artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.

Schending van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.”

Verzoeker stelt vooreerst dat artikel 48/5, § 4, van de Vreemdelingenwet een uitzondering vormt op de algemene regel dat een verzoek om internationale bescherming een onderzoek conform artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet behelst, en dat dit artikel aldus strikt moet worden geïnterpreteerd. Hij voert aan dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming ten onrechte toepassing heeft gemaakt van artikel 48/5, § 4, van de Vreemdelingenwet, gezien Malta een EU-lidstaat is. Artikel 48/5, § 4, van de Vreemdelingenwet beoogt immers de omzetting van artikel 26 van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, dat het concept van ‘eerste land van asiel’ definieert. Verzoeker meent dat artikel 25 van dezelfde Richtlijn het toepassingsgebied van voorgaand artikel definieert, waaruit volgt dat artikel 26 omtrent het ‘eerste land van asiel’ enkel betrekking kan hebben op landen die geen EU-lidstaat zijn, alsook dat hetzelfde artikel niet op hem van toepassing kan zijn omdat hij de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen in Malta en niet de vluchtelingenstatus. Verzoeker verwijst ter staving hiervan naar rechtspraak van de Raad. Hij voert hierbij tevens aan dat evenmin toepassing gemaakt kan worden van artikel 57/6/3 van de Vreemdelingenwet.

- In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

“Schending artikel 48/3 en 48/4 Vreemdelingenwet

Schending materiële motiveringsplicht

Schending zorgvuldigheidsbeginsel

Schending van artikel 3 EVRM”.

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel schendt. Hij voert aan dat hij niet kan terugkeren naar Malta en zich niet langer kan beroepen op die bescherming die hij er heeft verkregen, omwille van de vernederende levensomstandigheden. Een terugkeer naar Malta zou een schending van artikel 3 van het EVRM inhouden. Verzoeker citeert uit zijn verklaringen tijdens het CGVS-interview over de slechte levensomstandigheden en de discriminatie en het geweld ten aanzien van vluchtelingen in Malta.

Hij verwijst naar het arrest *“M.S.S. t. België en Griekenland”* van het EHRM van 21 januari 2011. Dit arrest bevestigt dat in bepaalde gevallen socio-economische en humanitaire omstandigheden het niveau van artikel 3 van het EVRM kunnen bereiken. Het EHRM stelt dat bepaalde socio-economische verplichtingen positief recht zijn geworden op grond van de EU-wetgeving en de omzetting daarvan in de nationale regelgeving. Hierbij wordt een hogere beschermingsstandaard opgelegd aan EU-lidstaten omdat zij een specifieke verbintenis zijn aangegaan onder EU-wetgeving ten aanzien van kwetsbare personen, waaronder verzoekers om internationale bescherming. Verzoeker wijst op de positieve verplichtingen voor EU-lidstaten ten aanzien van personen die internationale bescherming werden toegekend, zoals vastgelegd zijn in de Richtlijn 2011/95/EU en het Vluchtelingenverdrag, waaronder het toekennen van bepaalde socio-economische rechten. Hoewel personen die internationale bescherming genieten in Malta in theorie recht hebben op gezondheidszorg, zoals bepaald in artikel 30 van de Richtlijn 2011/95/EU, blijkt dat zij in de praktijk niet de nodige medische zorgen krijgen omwille van een gebrek aan informatie en tolken. Verzoeker kreeg in Malta geen toegang tot een operatie die nodig was om zijn cataract te genezen, doch werd wandelen gestuurd met oogdruppels en een bril. Artikel 34 van de Richtlijn 2011/95/EU voorziet in toegang tot integratievoorzieningen, maar verzoeker heeft nooit informatie gekregen over of toegang tot taallessen, een professionele opleiding of integratieprogramma's. Dit heeft een negatief effect gehad op andere aspecten van zijn levensomstandigheden in Malta, zoals huisvesting en toegang tot de arbeidsmarkt. Artikel 32 van de Richtlijn 2011/95/EU voorziet in de toegang tot huisvesting voor personen die internationale bescherming, doch verzoeker kreeg geen hulp van Maltese instanties hierbij.

Het gebrek aan huisvesting voor personen die internationale bescherming werden toegekend is een bijzonder groot probleem in Malta en zij kunnen geen aanvraag indienen voor sociale huisvesting onmiddellijk na het bekomen van hun statuut. Artikel 29 van de Richtlijn 2011/95/EU voorziet in de toegang tot sociale voorzieningen, maar uit verzoekers verklaringen blijkt dat zij in de praktijk geen

toegang hebben tot sociale voorzieningen, wegens een gebrek aan informatie en ondersteuning door de Maltese overheid.

Hieruit blijkt dat Malta zijn verplichtingen zoals voorzien in de voormelde Richtlijn niet nakomt, waardoor verzoeker zijn rechten niet kon laten gelden in Malta en er niet kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Hij kon bij zijn problemen inzake huisvesting en discriminatie niet rekenen op de steun of bescherming van de Maltese autoriteiten. De verwijdering naar Malta zou dan ook een schending inhouden van artikel 3 van het EVRM, waardoor verzoeker zich niet kan beroepen op de (gebrekkige) bescherming die hem werd toegekend in Malta.

2.2. De Raad onderzoekt in principe verzoekers verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet). Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. Aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund.

Artikel 48/5, § 4, van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing werd gesteund, werd opgeheven (BS 12 maart 2018) en luidde als volgt:

“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.”

In de voorliggende zaak zal in het bijzonder worden onderzocht of verzoeker een behoefte heeft aan internationale bescherming in het licht van artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018), aangezien hij reeds internationale bescherming geniet in Malta. De parlementaire voorbereiding van deze bepaling stelt nog het volgende:

“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoont dat hij niet kan rekenen op die bescherming.” (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

Artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;”.

Deze mogelijkheid sluit een weigering ten gronde niet uit. Het betreft overigens een internationale praktijk, dat wordt beslist tot een weigering van internationale bescherming aan verzoekers die reeds internationale bescherming genieten in een ander land.

Deze praktijk is ingegeven door de betrachting om het verzoek om internationale bescherming van zij die reeds in een ander land internationale bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen. Het betreft immers verzoeken om internationale bescherming waarvan kan worden vermoed dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België precies omdat hij reeds in een ander land internationale bescherming geniet.

Zulks geldt in voorliggend geval, dat betrekking heeft op een situatie waarin verzoeker internationale bescherming geniet in een EU-lidstaat, *in casu* Malta. In de bestreden beslissing werd immers vastgesteld dat *“Uit beschikbare informatie van de Maltese overheid (DUBLIN OFFICE MT 05/02/2018) blijkt dat u een geldige subsidiaire beschermingsstatus heeft in Malta, geldig tot 12 maart 2018 (zie administratief dossier). U verklaarde verder dat u in Malta zelf dient in te staan voor de verlenging van uw (verblijfs)documenten (gehoor CGVS, p.24). Uit niets blijkt dat het voor u onmogelijk zou zijn om uw verblijfsstatuut te verlengen. Uit de COI (zie administratief dossier) blijkt bovendien dat het niet is omdat u uw verblijfskaart niet (meer) heeft, of deze niet op tijd hernieuwt, dat uw statuut van subsidiair beschermde in Malta hierdoor vervalt. U kan dus makkelijk de administratieve stappen zetten om terug te keren naar Malta en aldaar het nodige te doen om uw papieren opnieuw te bekomen.”* Verzoeker betwist deze motivering in onderhavig verzoekschrift niet, noch brengt hij informatie aan waaruit blijkt dat hij thans niet langer over de subsidiaire beschermingsstatus zou beschikken in Malta.

De bestreden beslissing werd dus genomen nadat de commissaris-generaal een volledig onderzoek heeft gevoerd naar de nood aan internationale bescherming en besluit als volgt:

“Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2.3. Verzoeker voert aan dat hij zich niet langer kan beroepen op de internationale bescherming die hij verkreeg in Malta omdat de vernederende levensomstandigheden waarin hij zich bevond in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. De Raad merkt op dat Malta als EU-lidstaat geboden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan hij gebruik kan maken. Aldus kan er van worden uitgegaan dat de fundamentele rechten van verzoeker er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend is, dat Malta het non-refoulement beginsel naleeft en dat de levensstandaard van verzoeker in Malta niet gekwalificeerd kan worden als zijnde in strijd met artikel 3 van het EVRM. Uit verzoekers betoog in zijn verzoekschrift kan niet blijken dat de levensomstandigheden waarin verzoeker zich bevond een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

Overeenkomstig de EU-wetgeving zijn aan zijn subsidiaire beschermingsstatus een verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen verbonden inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen. Verzoeker voert aan dat hij in Malta geen toegang had tot gezondheidszorg, integratievoorzieningen, huisvesting en sociale voorzieningen en dat Malta aldus zijn verplichtingen hiertoe niet nakomt. De Raad merkt op dat verzoeker tijdens het CGVS-interview geen problemen aanhaalde inzake de toegang tot integratievoorzieningen en sociale voorzieningen, hetgeen zijn problemen hieromtrent relativeert. Verzoeker brengt thans in zijn verzoekschrift evenmin concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij hem de toegang hiertoe werd onzegd. Integendeel, verzoeker verklaarde tijdens het CGVS-interview dat hij 300 euro in de maand ontving van de Maltese overheid waarvan een deel bestemd was om zijn huur mee te betalen (CGVS-gehoorverslag, stukken 6, 26 en 29) zodat kan aangenomen worden dat verzoeker weldegelijk toegang had tot sociale voorzieningen in Malta. Uit deze verklaringen blijkt tevens dat verzoekers problemen inzake toegang tot huisvesting dienen gerelativeerd te worden, gezien verzoeker verklaarde dat hij in Malta een woning huurde en hierbij gesteund werd door de Maltese overheid. Zijn argumenten dat *“dakloosheid bij personen met internationale bescherming een bijzonder groot probleem [is] in Malta”* en dat *“vluchtelingen geen aanvraag indienen voor sociale huisvesting onmiddellijk na het bekomen van hun statuut”* klemmen met zijn persoonlijke situatie, gezien uit zijn verklaringen blijkt dat hij weldegelijk toegang had tot huisvesting in Malta.

In zijn verzoekschrift herhaalt verzoeker bovendien zijn verklaringen omtrent zijn toegang tot gezondheidszorg, maar gaat voorbij aan de motivering in de bestreden beslissing dat zijn problemen hieromtrent eveneens gerelativeerd moeten worden.

Verzoeker betwist bovendien geenszins de pertinente en terechte motivering in de bestreden beslissing dat verzoekers problemen inzake zijn toegang tot werk gerelativeerd dienen te worden en de discriminatie die hij ontving niet bijdraagt tot het bestaan van een vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in zijn hoofde:

“Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal voegt u toe dat u in Malta gediscrimineerd werd. Zo zou u enkele keren “zwarte” zijn genoemd, op café plaats hebben moeten maken voor “blanke” klanten en diende u op restaurant, zonder enige uitleg, van tafel te veranderen (gehoor CGVS, p.32,33,34). Ook haalde u aan uw hoop in de Verenigde Staten te worden hervestigd te hebben verloren (gehoor CGVS, p.26) en stelde u te vrezen in Malta nooit gezinshereniging te kunnen krijgen (gehoor CGVS, p.35,36).

Er dient echter opgemerkt te worden dat u –in tegenstelling tot uw aanvankelijke bewering geen werk te hebben gehad in Malta- uitdrukkelijk verklaart in Malta twee keer werk te hebben gezocht en te hebben gevonden (gehoor CGVS, p.29). U stelde dat de plaatselijke werkgevers van u, net zoals in Libië, verwachtten dat u alle soorten werk zou aanvaarden (gehoor CGVS, p.26). Vooreerst vond u werk als afwasser in een hotel en later als arbeider in een fabriek. U werd echter na korte periodes –eerst na een maand, daarna na twee weken- (door uw werkgever) verplicht met uw werk te stoppen omdat u te veel last had van uw oog waardoor u niet goed kon functioneren (gehoor CGVS, p.26,27,29,30). Uit uw verklaringen blijkt allerm minst dat de toegang tot de Maltese arbeidsmarkt voor u geheel gesloten is. Voorts dient te worden vastgesteld dat u maandelijks kon rekenen op financiële steun van de Maltese overheid (gehoor CGVS, p.26,32).

Wat betreft uw stelling dat uw leven in Malta moeilijk was omwille van uw oogprobleem en het feit dat u er niet de gepaste/verwachte medische hulp kreeg dient te worden opgemerkt dat u alsnog toegang had tot de gezondheidszorg. Zo kon u naar het ziekenhuis gaan waar u medicatie en een bril kreeg. Ook werd er u gemeld dat u zou worden geopereerd aan uw oog (gehoor CGVS, p.27,30,31). Dat u op de dag van uw afspraak te horen kreeg dat uw ingreep werd uitgesteld en er een andere datum zou worden geregeld waarop u moest wachten (gehoor CGVS, p.31), getuigt dan ook geenszins van een onwil u medische zorg te willen vertrekken. Gevraagd of u een andere afspraak had proberen te regelen voor uw medische problemen stelde u dat dit onmogelijk was tenzij u zich privé liet behandelen wat u geld zou kosten. Het door u opgeworpen motief is dan ook van louter persoonlijke en socio-economische aard. Uw bewering een gebrekkige toegang te hebben gehad tot gezondheidszorg in Malta kan dan ook weinig overtuigen.

Met betrekking tot uw bewering dat u in Malta het slachtoffer was van racistische opmerkingen werd er gepeild naar de drie door u opgeworpen incidenten. Zo stelde u door enkele collega's niet met uw naam maar met de term “zwarte” te zijn aangesproken, hoorde u van een cafébaas dat u en uw vrienden als “zwarten” plaats dienden te maken voor “blanke” bezoekers en werd er aan u en uw vrienden op restaurant gevraagd van tafel te veranderen (gehoor CGVS, p.34). U stelde uitdrukkelijk dat deze incidenten niet vanwege de Maltese overheid kwamen en zeker niet tot een ruzie leidden, maar liet u merken dat deze gebeurtenissen door u als uitermate onaangenaam werden ervaren (gehoor CGVS, p.32,33,34). Er dient echter te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen in dit verband niet kan worden besloten dat dit als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming beschouwd kan worden. Om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, dienen de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten dermate systematisch en ingrijpend te zijn dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land waar u subsidiaire bescherming kreeg, in casu Malta, ondraaglijk wordt. Uit al het voorgaande blijkt dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt in Malta dermate geïsoleerd en systematisch gediscrimineerd te worden dat u hiervoor nood zou hebben aan internationale bescherming.”

Verzoekers verweer dat hij nooit toegang heeft gekregen tot taallessen of een professionele opleiding, dat hij in Malta geen opvang kreeg en dat hij in de praktijk geen toegang heeft tot sociale voorzieningen betreft een loutere bewering die geen afbreuk doet aan de vaststellingen in de bestreden beslissing. Daarin werd op goede gronden vastgesteld dat verzoeker reële bescherming geniet in Malta, met inbegrip van het respect van het beginsel van non-refoulement, en dat hij opnieuw tot het grondgebied van Malta zal worden toegelaten. In elk geval maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij “een hele tijd op straat [heeft] moeten overleven” en “meermaals gediscrimineerd [is] geweest, zonder dat [h]ij kon rekenen op steun of bescherming van de Maltese autoriteiten”, zoals hij thans voorhoudt in het verzoekschrift.

Uit een eventuele vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten nationale verschillen bestaan in de mate waarin aan personen die de subsidiaire bescherming genieten rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, volgt trouwens niet dat verzoeker geen internationale bescherming zou genieten in Malta.

Gezien verzoeker internationale bescherming geniet in Malta, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juli tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP